

Príbeh 2

Príbeh Malály Júsfzajovej, ktorá žila v Pakistane

Príbeh je z roku 2012, kedy bolo Malále 15 rokov. Žila v Pakistane, kde chodila do školy. V tom čase bola oblasť, kde žila, v moci radikálneho islamského hnutia Taliban.

Po skončení tohto príbehu bola prevezená do Veľkej Británie, operovaná a prežila. V zahraničí sa usídlila. V roku 2014 dostala Nobelovu cenu za mier.

Tento príbeh je z jej knihy s názvom Ja som Malála.

Pred rokom som odišla z domu do školy a už som sa nevrátila. Zasiahla ma talibánska guľka av bezvedomí som letecky opustila Pakistan. Niektorí ľudia tvrdia, že sa domov už nikdy nevrátim, ale ja pevne verím, že áno. Byť vytrhnutá z krajiny, ktorú milujete, nie je práve to, čo by ste niekomu priali. Teraz, keď každé ráno otvorím oči, túžim uvidieť svoju starú izbu plnú mojich vecí, po podlahe rozhádzané oblečenie a na poličkách mojej školskej ceny. Namiesto toho som v krajine, kde čas je o 5 hodín pozadu oproti môjmu domovu v údolí Sviat.

Deň kedy sa všetko zmenilo, bolo utorok 9. októbra 2012. Práve prebiehalo skúškové obdobie, hoci mne ako knihomolovi skúšky zase toľko nevadili.

Do úzkej zablatenej uličky ležiacej stranou hlavnej ulice sme toho rána dorazili v našom obvyklom procesí žiarivo farebnýchrikša,prskajúcich dieselové výpary. V každej satiesnilo päť alebo šesť dievčat. Mierili sme do našej školy, na ktorú od začiatku vlády Talibanu už radšej neupozorňoval žiadny nápis a zdobené mosadzné dvere vsadené v bielej stene oprotistolárovú dvorku neprehrádzali, čo sa za nimi skrýva.

Školu založil môj otec ešte než som sa narodila a pôvodne sa na stene nad dverami hrdo skvel nápisChušhálova škola,namaľovaný červenými a bielymi písmenami. Do školy sme chodili šesť dopoludní v týždni. Pretože som dosiahla 15 rokov, bola som v deviatom ročníku. Odriekavali sme tam chemické rovnice alebo sme študovali urdskú gramatiku. Tiež sme písali príbehy v anglickom jazyku napríklad na tému „Znáhaním nič neušetríš“ alebo sme kreslili systémy krvného obehu. Väčšina spolužiakov sa chcela stať doktorkami.

Je ťažké si predstaviť, že niekto v tomto môže vidieť hrozbu. Taliban ale áno. Preto nás dvere školy oddeľovali nielen od hluku a bláznovstva hlavného mesta Sviatu, ale aj od ľudí ako tálibánci, ktorí sú presvedčení, že dievčatá by do školy vôbec chodiť nemali.

Škola nestála ďaleko od nášho domu a chodievala som tam pešo. Ale od začiatku minulého roka som jazdila s ostatnými dievčatami v rikche a späť domov potom autobusom. Oboje kvôli matke, ktorá mala obavy z toho, že chodím sama. Celý rok sme totiž dostávali vyhrážky. Niektoré sa objavili v novinách, iné boli v podobe písomných oznámení alebo odkazov, ktoré nám ľudia odovzdávali, a vždy mierili na mňa, pretože som chodila do školy, alebo môjho otca, s ktorým sme spoločne verejne vystupovali na akciách, kde sme obhajovali vzdelanie pre dievčatá a hovorili proti ľuďom z Talibanu, ktorí chcú dievčatá len schovávať. Matka sa preto o mňa strachovala. Ale Taliban si nikdy neprišiel pre dievča, preto som si robila väčšie starosti o otca. Jeho blízkeho priateľa a spolubojovníka Záhida Chána postrelili priamo do hlavy, práve keď bol na ceste do modlitebne, a vedela som, že každý môjmu otcovi hovorí: „Dávaj si pozor, teraz iste prídeš na rad ty.“ Nemala som strach, ale dávala som si vždy pozor, aby bola brána nášho domu cez noc zamknutá, a pýtala som sa Boha, čo sa stane, keď človek umrie.

O všetkom tomto som sa rozprávala so svojou najlepšou kamarátkou Moníbou. Od malička sme bývali v rovnakej ulici, kamarátili sa a všetko sme si požičiavali. Od pesničiek Justina Biebera, cez filmy zo série Twilight, po najlepšie krémy na zosvetlenie pleti. Ona snívala o tom, že bude módnou návrhárkou, aj keď vedela, že by s tým jej rodina nikdy nesúhlasila. Preto radšej každému hovorila, že chce byť doktorkou. V našej spoločnosti totiž bolo ťažké, aby sa dievčatá stali niečím iným ako učiteľkou alebo práve doktorkou. Pokiaľ im vôbec bolo dovolené pracovať. Oproti Moníbe som ja ale bola iná – nikdy som svoje túžby neskrývala. Keď som si to rozmyslela a túžba stať sa doktorkou ma už prešla, priala som si byť vynálezkyňou alebo političkou.

Vybavujem si že autobus zahol ako obvykle pri vojenskej kontrole doľava, zišiel z hlavnej cesty okolo kriketového ihriska a znenazdania sme zastavili. Po našej ľavici sa nachádzala hrobka Šéra Muhammada Chána, bývalého ministra financií, zarastená trávou, a po našej pravici výrobňa lahôdok. Museli sme byť necelých 200 m od vojenského kontrolného stanovišťa. Dopredu sme nevideli, ale do vozovky vstúpil mladý muž vo svetlofarebnom oblečení a mávol na autobus, aby zastavil.

„Je to autobus Chušhálovej školy?“, spýtal sa Usmána Bhájí Džána, nášho vodiča. Ten si iste pomyslel, že je to hlúpa otázka, pretože meno školy bolo napísané na boku autobusu.

„Áno,“ odpovedal.

„Potrebujem informácie o niektorých deťoch,“ pokračoval mladý muž.

„To by ste mali zájsť do kancelárie školy“, odvetil Usmán.

Zatiaľ čo ten prvý muž hovoril, iný muž, alebo skôr mladík, odetý do bieleho, pristúpil k zadnej časti autobusu. Mal na sebe čiapku so šiltom, nos a ústa mu zakrýval vreckovku. Vyzeral ako vysokoškolský študent. Potom sa vyšvihol hore na vozidlo a naklonil sa cez nás.

„Kto je Malála?“ spýtal sa výhražne.

Nikto ani nečakal, niekoľko dievčat sa však na mňa pozrelo. Bola som jediná, ktorá nemala zakrytú tvár. V ten okamih zdvihol čiernu pištoľ. Ako som sa neskôr dozvedela, bol to Colt 45.

Niekoľko dievčat zajačalo. Moníba mi neskôr povedala, že som jej stisla ruku. Z ústia hlavne vyšľahli tri strely, jedna za druhou. Jedna mi preletela hlavou nad ľavým okom. Bezvládne som prepadla na Moníbu a z ľavého ucha sa mi začala ríť krv. Dve nasledujúce guľky zasiahli dievčatá vedľa mňa. Jedna strela sa zavíjala do Šázínej dlane, tá tretia preletela jej ľavým ramenom a zasiahla pravú ruku Kajnat Rijázovej.